

Κ. ΤΖ. Ντόχερι

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ 4

Αντίσταση

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

«**Π**ρέπει να χαλαρώσεις» είπε ο Σιλβέν. «Αν είσαι σφιγμένη, θα βουλιάξεις».

Η Άλι τον αγριοκοίταξε. Κάθε μυς του κορμιού της ήταν σαν τεντωμένο καλώδιο.

«Χαλαρή είμαι».

Το δροσερό νερό της θάλασσας τους έφτανε μέχρι τη μέση, ενώ μικρά κυματάκια έσκαγαν παιχνιδιάρικα πάνω τους. Η άμμος ήταν μαλακή κάτω από τα πόδια τους. Η Άλι ένιωθε τον δυνατό ήλιο να της καίει την επιδερμίδα, ενώ σάρωνε με το βλέμμα της τα βαθυγάλανα νερά.

Ο Σιλβέν ύψωσε τα φρύδια του. «Δεν είσαι χαλαρή». Έδειξε τους σφιγμένους ώμους της, τις παλάμες της που σχημάτιζαν γροθιές. «Δες πώς είσαι. Βρισκόμαστε για κολύμπι στη Μεσόγειο κι εσύ κάνεις λες και πας για βασανιστήρια».

Η Άλι ανασήκωσε τους ώμους. Το έπαιζε αδιάφορη, αλλά στην πραγματικότητα δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι βρισκόταν όντως εκεί. Μαζί του. Και ότι έκαναν αυτό που έκαναν.

Βρίσκομαι στη νότια Γαλλία, σκέφτηκε, και ο Σιλβέν με μαθαίνει κολύμπι. Ποιος θα το πίστευε!

Ο Σιλβέν περίμενε ακόμη μίαν απάντηση από την πλευρά της, οπότε εκείνη μουρμούρισε κάτι βιαστικά και δυσοίωνα σχετικά με το βασανιστήριο του εικονικού πνιγμού.

Τα χείλη του τρεμόπαιξαν. «Έλα» της είπε. «Είναι απλό. Δε χρειάζεται παρά να... καθίσεις».

Η Άλι κοίταξε γύρω της –δεν υπήρχε απολύτως τίποτε όπου

θα μπορούσε να καθίσει– κι έπειτα του έριξε ένα καχύποπτο βλέμμα.

«Να καθίσω;»

Εκείνος της έδειξε τι εννοούσε χαμηλώνοντας το κορμί του μες στο νερό, το οποίο φάνηκε να τον σηκώνει και να τον μεταφέρει γαλήνια· ήταν λες και το αγόρι χαλάρωνε σε μιαν αόρατη καρέκλα. Κατόπιν, ο Σιλβέν έγειρε προς τα πίσω και επέπλευσε, αβαρής σαν πούπουλο.

«Βλέπεις; Εύκολο είναι!».

Διστακτικά, η Άλι χαμήλωσε το κορμί της στο νερό με τον ίδιο τρόπο. Με το που σήκωσε όμως τα πόδια της από την άμμο, βυθίστηκε σαν κοτρόνα. Άρχισε να χτυπάει άγρια χέρια και πόδια, ώσπου ξαναπάτησε στην άμμο. Τότε στράφηκε προς τη μεριά του ψελλίζοντας έξαλλη:

«Δε γίνεται να καθίσω στο νερό!»

Ο Σιλβέν προσπάθησε να δείξει ότι τη συμπονούσε, ωστόσο τα μάτια του λαμπύρισαν παιχνιδιάρικα, ενώ οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν σ' ένα μειδίαμα.

«Ήταν... μια μικρή ατυχία».

«Ατυχία;» Νιώθοντας έντονα τη γεύση του αλμυρού νερού στο στόμα, η Άλι ήταν ανήμπορη να βάλει περισσότερες λέξεις στη σειρά, προκειμένου να σχηματίσει μια πρόταση.

«Κοίτα» της είπε εκείνος και την πλησίασε ακόμα περισσότερο. «Προσπάθησε ξανά. Αυτή τη φορά θα σε κρατάω».

«Ω, όχι!».

Νιώθοντας ότι ήταν αρκετή η προσπάθεια που είχε καταβάλει για να μάθει κολύμπι εκείνη τη μέρα, η Άλι απομακρύνθηκε γρήγορα από το πλάι του.

Ο Σιλβέν την ακολούθησε γελώντας. «Ω, ναι».

Η κοπέλα προσπάθησε να τρέξει προς την ακτή, αλλά η άμμος και το νερό συνωμότησαν εναντίον της και, λίγες στιγμές

αργότερα, ένωσε τα χέρια του Σιλβέν στη μέση της. Εκείνος την τράβηξε πάλι προς τα μέσα, ενώ εκείνη χαχάνιζε με τα χέρια ανοιχτά στον αέρα, δήθεν αγανακτισμένη.

«Δεν ξέρω κολύμπι. Σε παρακαλώ, μη με πιέζεις να μάθω» τον ικέτεψε. «Σιχαίνομαι να μαθαίνω κάτι. Είναι ηλίθια διαδικασία. Είναι απαίσια».

«Η διαδικασία της μάθησης» αποκρίθηκε ήρεμα ο Σιλβέν «είναι θανατοφόρα».

Τώρα το αγόρι κολυμπούσε δίπλα της, ενώ ούτε τα δικά της πόδια πατούσαν κάτω. Τα χέρια του την κρατούσαν σταθερά από τη μέση και, χωρίς καλά καλά να το καταλάβει, η Άλι επέπλεε.

Κολυμπώντας σε όρθια στάση, ο Σιλβέν τη γύρισε αργά αργά έναν γύρο· εκείνη, σε ύπτια θέση, ατένιζε τον αψεγάδιαστο, καταγάλανο ουρανό.

«Βλέπεις;» της είπε. «Το ήξερα ότι μπορείς να τα καταφέρεις».

«Μα αφού με κρατάς» αντιγύρισε η Άλι.

«Δε σε κρατάω».

Πράγματι, κάποια στιγμή είχε πάρει τα χέρια του. Η Άλι επέπλεε μόνη της.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω» ψιθύρισε έκπληκτη.

Αλλά πράγματι συνέβαινε. Η κοπέλα δε βυθιζόταν, ούτε χτυπούσε μανιασμένα τα χέρια και τα πόδια της. Το νερό την κρατούσε στην επιφάνεια, σαν να την αγκάλιαζε με χέρια απαλά. Η Άλι ένιωθε ασφαλής.

Έκλεισε τα μάτια της μόνο για μια στιγμή. Ολόγυρα βασίλευε η γαλήνη, ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν ο παφλασμός των κυμάτων στην αμμουδιά και ο αναστεναγμός τους καθώς γύριζαν πάλι προς τα μέσα. Ήταν... τέλεια.

Τότε, ο πρώτος πυροβολισμός έσकिσε τον αέρα.

Ο βροντερός ήχος τάραξε τη γαλήνη του ορμίσκου. Η Άλι τινάχτηκε αλαφιασμένη και άρχισε να βυθίζεται. Πριν προλάβει όμως να βρεθεί κάτω από την επιφάνεια του νερού, ο Σιλβέν τη γράπωσε και την τράβηξε κοντά του.

Κατόπιν, σάρωσε με το βλέμμα του την ακτή.

Γαντζωμένη από τους ώμους του, εκείνη ακολούθησε το βλέμμα του. Το τοπίο έδειχνε όπως λίγο πιο πριν: απαλή αμμουδιά, ψηλά βράχια, γαλάζια θάλασσα. Ξάφνου, όμως, φάνταζε διαφορετικό· επικίνδυνο.

Μεμιάς, η Άλι ένιωσε να φουντώνει μέσα της ένας παράλογος θυμός. Ήταν η πρώτη φορά που είχαν βγει από το εξοχικό του Σιλβέν, η πρώτη φορά μέσα σ' έναν ολόκληρο μήνα που βρίσκονταν εκεί. Τώρα δε θα τους επέτρεπαν να ξαναβγούν άλλη φορά. Έτσι θα ήταν η ζωή της στο εξής; Θα έτρεχε διαρκώς για να ξεφύγει;

Θα βρισκόταν διαρκώς υπό το καθεστώς του φόβου.

Το μυαλό της πήγε στη Ρέιτσελ, που την είχαν αφήσει να χαλαρώνει πλάι στην πισίνα, στο εξοχικό του Σιλβέν. Κι αν είχε δεχτεί κι εκείνη επίθεση; Έπρεπε να φύγουν γρήγορα από την παραλία. Έπρεπε να τρέξουν κοντά της.

Σε παρακαλώ, Θεέ μου, ας είναι καλά, προσευχήθηκε από μέσα της.

Κρατώντας τη σφιχτά, ο Σιλβέν άρχισε να κολυμπά προς μια φυσική προβλήτα από βράχια. Η Άλι, νιώθοντας σαν απόβαρο, προσπάθησε να τον διευκολύνει όσο το δυνατόν περισσότερο. Καθώς όμως εκείνος ήταν δεινός κολυμβητής, κινούνταν γρήγορα και σταθερά.

Στο μεταξύ, δεν έπαιρναν το βλέμμα τους από την ακτή. Ούτε ίχνος κίνησης πουθενά.

Τότε ακούστηκε κι άλλος πυροβολισμός.

Η Άλι και ο Σιλβέν κοιτάχτηκαν σοκαρισμένοι, ενώ ο πυροβο-

λισμός αντηχούσε στα βράχια. Ήξεραν κι οι δύο ότι δεν είχαν ώρα για κουβέντες. Χωρίς να πει λέξη, ο Σιλβέν τη μετατόπισε στο άλλο του χέρι, έτσι ώστε το κορμί του να παρεμβάλλεται ανάμεσα στο δικό της και στην παραλία, που πλέον φάνταζε τρομακτική.

Η Άλι ένιωθε το νερό πιο κρύο τώρα· τα δόντια της είχαν αρχίσει να χτυπάνε μεταξύ τους.

Όπλα. Είχαν έρθει αντιμέτωποι με πολλά και διάφορα στην Αγγλία, αλλά με όπλα ποτέ. Δεν μπορούσες να ξεφύγεις από μια σφαίρα τρέχοντας. Ή κολυμπώντας.

Επί τρεις μήνες, εκείνη και η Ρέιτσελ πήγαιναν από το ένα σπίτι στο άλλο, για λόγους ασφαλείας. Κάθε σπίτι ήταν πιο ακριβό και φινετσάτο από το προηγούμενο. Και πιο απομονωμένο. Πιο μοναχικό.

Πριν από λίγες εβδομάδες είχαν φτάσει στη Γαλλία, όπου τις περίμενε ο Σιλβέν. Κι ένιωσαν λίγο σαν στο σπίτι τους.

Μάλιστα, περνούσαν ωραία... Μέχρι τη στιγμή του πυροβολισμού.

Έπρεπε να το περιμένω ότι δε θα κρατούσε.

Μόλις έφτασαν στην προβλήτα, ο Σιλβέν την οδήγησε σε μια κρυμμένη κόχη, όπου τα βράχια τούς προφύλασσαν από όλες τις πλευρές – ήταν σαν σπιτάκι χωρίς οροφή.

Κάθισαν ανακούρκουδα, με τα νεύρα τεντωμένα.

Μες στην ασφάλεια που τους παρείχαν τα βράχια, η Άλι ένιωσε ότι μπορούσε να μιλήσει ψιθυριστά.

«Τι;...»

«Δεν ξέρω». Η φωνή του αποκάλυπτε την έντασή του, ένας μυσ πρόβαλλε έντονα στο σαγόνι του. «Αλλά θα το ανακαλύψω».

Η Άλι ένιωσε τον φόβο να της καίει το στομάχι σαν οξύ. Και μάλλον ο φόβος της αποτυπώθηκε στο πρόσωπό της, γιατί ο Σιλβέν την έπιασε από τους ώμους. Τα χέρια του ήταν σταθερά, το βλέμμα του την παρακαλούσε να μην του φέρει αντίρρηση.

«Μείνε εδώ». Αν και μίλησε ψιθυριστά, οι λέξεις αντήχησαν γύρω τους. «Σε παρακαλώ, Άλι. Θα πάω να δω τι συμβαίνει και θα γυρίσω αμέσως. Σ' το υπόσχομαι».

Ενστικτωδώς, η κοπέλα κυριεύτηκε από οργή και απογοήτευση. Θα έπρεπε να πάει μαζί του – ήταν εκπαιδευμένη για τέτοιες καταστάσεις.

Μόνο που δεν ήξερε κολύμπι. Εάν επέμενε να πάει μαζί του, ο κίνδυνος θα ήταν μεγαλύτερος και για τους δύο.

Κάρφωσε άγρια το βλέμμα της στο δικό του. «Να προσέχεις».

Προς στιγμήν, ο Σιλβέν την κοίταξε σαν να ήθελε κάτι να της πει· έπειτα όμως την τράβηξε απλώς κοντά του και την έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του. Η Άλι ένιωσε το υγρό, κρύο άγγιγμα του δέρματός του πάνω της.

Ύστερα ο Σιλβέν ξεγλίστρησε ανάμεσα στα βράχια και βούτηξε στη θάλασσα, όπου και εξαφανίστηκε χωρίς να ταραξεί σχεδόν καθόλου την επιφάνεια του νερού.

Με το που τον έχασε από τα μάτια της, η Άλι ένιωσε την επιθυμία να τον έχει πάλι κοντά της.

Το στήθος της την πονούσε. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τον κορμό της.

Εκείνη έφταιγε για ό,τι είχε συμβεί στη Ρουθ, στην Τζο, στη Ρέιτσελ. Εάν ο Ναθάνιελ έπιανε στα χέρια του τον Σιλβέν...

Τρεις πυροβολισμοί έπεσαν απανωτά και η Άλι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή σκύβοντας χαμηλά. Μια σφαίρα χτύπησε σε μια επιφάνεια κάπου εκεί κοντά και εξοστρακίστηκε συρίζοντας.

Η Άλι γραπώθηκε από τον βράχο μπροστά της, χώνοντας τα νύχια της σε μια μαύρη εσοχή του. Ένιωσε τα κολλημένα στρείδια σαν ξυράφια στα ακροδάχτυλά της και υποδέχτηκε τον πόνο με ευγνωμοσύνη. Ο πόνος θα βοηθούσε το μυαλό της να λειτουργήσει.

Πέρασε κάμποση ώρα· ο Σιλβέν άφαντος ακόμη. Η Άλι δυσκολευόταν να ανασάνει.

Δεν μπορούσε να μείνει εκεί, σωστά; Μπορεί ο Σιλβέν να είχε χτυπήσει. Μπορεί να χρειαζόταν τη βοήθειά της.

Έμεινε πολλή ώρα σκυφτή, διχασμένη ανάμεσα στο να τρέξει να τον βρει και στο να μην κουνηθεί καθόλου, όπως της είχε ζητήσει. Άρχισε να μετράει τις αναπνοές της.

Πενήντα τρεις εισπνοές. Πενήντα τέσσερις. Πενήντα πέντε...

Ο Σιλβέν θα έπρεπε να είχε γυρίσει πια.

Η Άλι δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Εντάξει, δεν μπορούσε να κολυμπήσει, αλλά μπορούσε να τσαλαβουτήσει ή... να περπατήσει. Κάτι θα έκανε, τέλος πάντων.

Τινάχτηκε όρθια. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Σιλβέν αναδύθηκε από τη θάλασσα.

Η ανακούφισή της ήταν τόσο, που τα μάτια της βούρκωσαν.

Μεγάλο μέρος της έντασης που ένιωθε ο Σιλβέν εξανεμίστηκε μόλις την είδε. Το αγόρι έσπευσε να κρυφτεί στην ασφάλεια των βράχων, στάζοντας.

«Ήμουν σίγουρος ότι δε θα σε έβρισκα εδώ» της είπε.

«Δεν ξέρω κολύμπι, να πάρει η οργή». Καθώς η πίκρα και η απογοήτευση χρωμάτισαν τη φωνή της, η Άλι πίεσε τον εαυτό της να χαμηλώσει τους τόνους. «Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε.

Η έκφρασή του έγινε πιο ψυχρή. «Είναι δύο τύποι. Οι φρουροί μας τους κρατούν σε απόσταση ασφαλείας για την ώρα, αλλά εκείνοι μπορεί να περιμένουν ενισχύσεις. Πρέπει να φύγουμε αποδώ. Και γρήγορα». Κάρφωσε το βλέμμα του στο δικό της· τα γαλάζια μάτια του είχαν σκουρύνει από την ανησυχία. «Μείνε πλάι μου ό,τι κι αν συμβεί, εντάξει;»

Εκείνη, που δεν είχε καμία πρόθεση να τον χάσει ξανά από τα μάτια της, έγνεψε ζωηρά. «Σ' το υπόσχομαι».

Ο Σιλβέν την έπιασε από το χέρι σκυφτός, αφού άφηναν το

καταφύγιό τους, και μπήκε στην κρύα θάλασσα. Ο φόβος είχε οξύνει τις αισθήσεις της Άλι – της φάνηκε πως έβλεπε πλάσματα να κινούνται μες στο νερό, ότι τα ένιωθε να περνούν ξυστά από το κορμί της.

Όπως και πρωτότερα, ο Σιλβέν την κρατούσε κοντά του κολυμπώντας με δύναμη ανάμεσα στα κύματα. Αντί όμως να κατευθυνθεί προς την ακτή, κατευθυνόταν προς τ' ανοιχτά. Σιγά σιγά, κινούμενοι ενάντια στο ρεύμα, έφτασαν στην άκρη της προβλήτας και έστριψαν προς την άλλη της πλευρά.

Εκεί δεν υπήρχε κάποια ωραία παραλία για να τους υποδεχτεί. Η ακτογραμμή ήταν εκτεθειμένη στα κύματα και στον αέρα, ενώ το μέρος ήταν γεμάτο αγκαθωτούς θάμνους και αγριόχορτα.

Από απόσταση, ακούστηκαν ξανά πυροβολισμοί. Το χέρι του Σιλβέν σφίχτηκε γύρω από την Άλι. Σφίγγοντας τα δόντια, το αγόρι άρχισε να κολυμπάει με ακόμα μεγαλύτερη ορμή. Αυτή τη φορά, κολυμπώντας προς την ίδια κατεύθυνση με τα κύματα, οδηγήθηκαν γρήγορα στην ακτή.

Μόλις έφτασαν στα ρηχά, άρχισαν να τρέχουν. Ο Σιλβέν την κρατούσε σφιχτά από το χέρι καθώς έβγαιναν παραπατώντας στην ακτή, αντιμαχόμενοι τη δύναμη των κυμάτων που τους εμπόδιζαν να προχωρήσουν τραβώντας τους πάλι προς τα μέσα.

Όταν έφτασαν στη συστάδα των βράχων που προστάτευε τον ορμίσκο, σταμάτησαν για να πάρουν μιαν ανάσα. Ο αδυσώπητος ήλιος ξάσπριζε το σκηνικό γύρω τους, βάφοντας τα πάντα σε μια θολή χρυσαφένια απόχρωση.

Από τα βράχια, η Άλι διέκρινε τα τσιπάκια των φρουρών τους. Ακριβώς πίσω από αυτά, μια κοκκινωπή λάμψη· η μηχανή του Σιλβέν.

Ξάφνου, από απόσταση ακούστηκαν φωνές· άγνωστες φωνές, που ούρλιαζαν γαλλικές λέξεις μεταξύ τους. Η Άλι δεν

έβλεπε κανέναν – μάλλον οι φρουροί βρίσκονταν ανάμεσα στα βράχια.

«Σος...» Ο Σιλβέν σήκωσε το χέρι του, καθώς αφουγκραζόταν. Έπειτα στράφηκε προς τη μεριά της με μάτια γεμάτα ένταση. «Κάτι θα κάνουν τώρα. Ετοιμάσου».

Βαριά βήματα ακούστηκαν στη σκληρή άμμο. Κι άλλες φωνές. Ένας πυροβολισμός.

Ο Σιλβέν την τράβηξε από το χέρι. «Τώρα».

Διέσχισαν βολίδα την ακτή. Οι αγκαθωτοί θάμνοι τής γρατσουνούσαν τα πόδια, κοφτερά κοχύλια τής έκοβαν τις πατούσες, αλλά η Άλι τα αγνοούσε όλα αυτά, πιέζοντας τον εαυτό της να τρέξει ακόμα πιο γρήγορα.

Ο ήλιος έβαφε την άμμο οδυνηρά λευκή. Η ανάσα της την έκαιγε στον λαιμό.

Η μηχανή φάνταζε στα μάτια τους σαν φάρος.

Κόκκινο. Στοπ. Κίνδυνος.

Κάποια στιγμή έφτασαν στη μηχανή. Ο Σιλβέν την καβάλησε γρήγορα, απλώνοντας το χέρι για να βοηθήσει την Άλι ν' ανεβεί πίσω του. Κι άλλες φωνές ξέσπασαν κάπου πιο πίσω. Ο Σιλβέν πέταξε τα κράνη στο έδαφος – δεν είχαν χρόνο να τα φορέσουν.

Κι οι δύο ήξεραν τι θα γινόταν όταν θα γύριζε το κλειδί, που λαμποκοπούσε καυτό από τον ήλιο στη μίζα, όπου το είχε αφήσει ο Σιλβέν.

Οι διώκτες τους θα έρχονταν τρέχοντας. Με όπλα στα χέρια.

Ο Σιλβέν γύρισε για να την κοιτάξει τα διαπεραστικά γαλάζια μάτια του ήταν άγρια, αποφασισμένα.

«Κρατήσου».

ΔΥΟ

Το μουγκρητό της μηχανής ήταν εκκωφαντικό· έπνιγε κάθε άλλον ήχο. Θα μπορούσε να τους πυροβολήσει κάποιος κι εκείνοι να μην το πάρουν είδηση.

Η Άλι είχε τυλίξει σφιχτά τα χέρια της γύρω από τη μέση του Σιλβέν. Ένωθε το δέρμα του καυτό, σαν να είχε πυρετό.

Ο Σιλβέν γκάζωσε κι άλλο. Η μηχανή ξεχύθηκε στον χωματόδρομο σαν μπάλα κανονιού. Η Άλι ένωθε τη μηχανή να κινείται σαν ζωντανό πλάσμα κάτω από το κορμί της και, παρότι ήταν γραπωμένη από τον Σιλβέν, πάσχιζε να κρατήσει την ισορροπία της καθώς έτρεχαν γρήγορα, σφίγγοντας τα δόντια της.

Ένωθε λες και η βαρύτητα προσπαθούσε να τη χωρίσει από κείνον.

Οι μύες του Σιλβέν ήταν τεντωμένοι από την προσπάθεια να κρατά τη μηχανή όρθια και σε ευθεία πορεία. Ο χωματόδρομος όμως ήταν εξαιρετικά ανώμαλος, τα σκαμπανεβάσματα ήταν απανωτά και τα δόντια της Άλι χτυπούσαν μεταξύ τους κάθε τόσο.

Τότε ξεπρόβαλε μπροστά τους μια μεγάλη διασταύρωση. Η λεωφόρος, με την οποία διασταυρωνόταν ο χωματόδρομος, ήταν πηγμένη από την απογευματινή κίνηση· θα έπρεπε να κόψουν ταχύτητα και να μπουν προσεκτικά ανάμεσα στα διερχόμενα οχήματα.

Σκυφτή πίσω από το κορμί του Σιλβέν, η Άλι στράφηκε κι έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο της. Είδε ένα σκούρο αυτο-

κίνητο να τους ακολουθεί με ταχύτητα. Ήταν μακριά τους ακόμη, αλλά προχωρούσε πολύ γρήγορα. Σίγουρα θα τους προλάβει, όταν πατούσε φρένο ο Σιλβέν στη διασταύρωση.

Παρότι όμως πλησίαζαν επικίνδυνα στη διασταύρωση με τη λεωφόρο, ο Σιλβέν δεν είχε πατήσει ακόμη φρένο. Κι αίφνης, η Άλι κατάλαβε ότι ούτε και επρόκειτο να το κάνει.

Ο Σιλβέν θα έμπαινε με φόρα στη λεωφόρο.

Η κοπέλα δεν είχε χρόνο ν' αντιδράσει, ούτε να πει μια λέξη. Να προσπαθήσει να τον μεταπείσει. Κλείνοντας σφιχτά τα μάτια, κόλλησε ακόμα περισσότερο πάνω του πιέζοντας το πρόσωπό της στη γυμνή του πλάτη.

Μπήκαν στη διασταύρωση παραβιάζοντας το στοπ. Ένα μικρό αυτοκίνητο φρέναρε απότομα, για να αποφύγει τη σύγκρουση μαζί τους. Τα λάστιχα της μηχανής ούρλιαξαν, καθώς ο Σιλβέν έστριψε απότομα το τιμόνι. Η αψιά μυρωδιά του καμένου ελαστικού πλημμύρισε τον αέρα.

Τότε ο Σιλβέν έχασε τον έλεγχο.

Η μηχανή στραβοτιμόνιασε. Τα όρια του δρόμου ορθώθηκαν απειλητικά μπροστά τους.

Η Άλι ούρλιαξε και γύρισε το κεφάλι από την άλλη. Εκείνη τη στιγμή, είδε ένα φορτηγό με φορτωμένη την καρότσα να στρίβει απότομα σ' έναν χωματόδρομο για να τους αποφύγει, στέλνοντας πίσω του ένα σύννεφο σκόνης.

Βρίζοντας στα γαλλικά, ο Σιλβέν πάσχιζε να ισιώσει το τιμόνι και να ανακτήσει τον έλεγχο της μηχανής του, που κλυδωνιζόταν άγρια. Με τέτοια ταχύτητα και χωρίς κράνος ή άλλον προστατευτικό εξοπλισμό, η Άλι ήξερε ότι θα σκοτώνονταν σε περίπτωση σύγκρουσης. Δεν μπορούσε όμως να κάνει τίποτε άλλο, πέρα από το να κρατιέται γερά αποπάνω του. Με κομμένη την ανάσα, γαντζώθηκε ακόμα πιο σφιχτά από τη μέση του.

Τότε, έτσι άξαφνα όπως είχε χάσει τον έλεγχο της μηχανής ο

Σιλβέν, έτσι και τον ανέκτησε. Η πορεία τους σταθεροποιήθηκε. Ο Σιλβέν έδωσε λίγο γκάζι ακόμα και ξεχύθηκαν ίσια μπροστά στον δρόμο.

Ξεφυσώντας όλο ανακούφιση, η Άλι ακούμπησε το σαγόνι της στον ώμο του. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν το τρελό χτυποκάρδι που ένιωθε ήταν δικό της ή δικό του· οι ώμοι του ήταν καλυμμένοι από ένα στιλπνό πέπλο ιδρώτα, ενώ εκείνη μετά βίας μπορούσε να ανασάνει.

Ο Σιλβέν τής έριξε μια φευγαλέα ματιά. «Είσαι εντάξει;»

Αδυνατώντας να σκεφτεί κάποια λέξη ικανή ν' αποδώσει το πώς ένιωθε εκείνη τη στιγμή, η Άλι απλώς έγνεψε. Ο Σιλβέν γκάζωσε γέροντας μπροστά το κορμί του. Το γαλάζιο της θάλασσας φάνταζε θολό δίπλα τους, ενώ από την άλλη πλευρά τα χωράφια φάνταζαν σαν μια υδατογραφία κοκκινωπή και χρυσοπράσινη. Ο Σιλβέν οδηγούσε πιο ομαλά τώρα, προσπερνώντας τα άλλα οχήματα χωρίς δισταγμό ή φόβο.

Η Άλι δεν ήξερε με τι ταχύτητα πήγαιναν, είχε όμως την αίσθηση ότι πρέπει να είχαν περάσει τα εκατόν πενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Αναρωτήθηκε πώς τα κατάφερνε να βλέπει ο Σιλβέν – ο αέρας τής έκαιγε τα μάτια, ενώ μεταμόρφωνε τα βρεγμένα της μαλλιά σε μαστίγιο που τη χτυπούσε στο πρόσωπο και στους γυμνούς της ώμους.

Σύντομα όμως η κυκλοφορία αυξήθηκε και αναγκαστικά έκοψαν ταχύτητα.

Ο Σιλβέν έστριβε το τιμόνι μια αριστερά μια δεξιά ψάχνοντας για διέξοδο, αλλά μάταια. Ήταν καλοκαίρι στη γαλλική Ριβιέρα. Ήταν αδύνατον να γλιτώσει κανείς το μπουτιλιάρισμα.

Τουλάχιστον, είπε από μέσα της η Άλι, είχαν γλιτώσει από τους οπλοφόρους διώκτες τους. Και τώρα θα πρέπει να βρίσκονται κάπου κοντά στο σπίτι. Τα είχαν καταφέρει.

Πάνω όμως που είχε αρχίσει να ηρεμεί, μια μαύρη Μπε Εμ

Βε χύμηξε στη λωρίδα πίσω τους φτάνοντας τόσο κοντά τους, που παραλίγο να αγγίξει την πίσω ρόδα της μηχανής.

Η Άλι ούτε που κατάλαβε από πού τους ήρθε. Έτσι ξαφνικά βρέθηκε πίσω τους, με τη δυνατή της μηχανή να μουγκρίζει απειλητικά. Τα φιμέ τζάμια έκρυβαν το πρόσωπο του οδηγού, κάνοντας το αυτοκίνητο να δείχνει κενό και απειλητικό σαν ρομπότ.

Η Άλι ένιωσε το σώμα του Σιλβέν να σφίγγεται από την ένταση και τον είδε να κοιτάζει το αυτοκίνητο από τον καθρέφτη της μηχανής.

«Είναι από τους δικούς μας;» του φώναξε και η φωνή της χάθηκε στον αέρα.

Εκείνος κούνησε ελαφρώς το κεφάλι.

Η Άλι ένιωσε την καρδιά της να παραλύει. Ήταν από τους άλλους.

Τώρα πια ήξερε τι να περιμένει – δε χρειάστηκε να την προειδοποιήσει ο Σιλβέν. Έσφιξε τα χέρια της γύρω από τη μέση του για να πιαστεί καλύτερα.

Ο Σιλβέν πέρασε στην αντίθετη λωρίδα.

Τα αυτοκίνητα σκορπίζονταν γύρω τους σαν παιχνίδια σε παιδική χαρά. Κακόηχα κορναρίσματα σχημάτιζαν μια χορωδία οργής, αλλά ο Σιλβέν τα αγνόησε ανοίγοντας κι άλλο ταχύτητα.

Πίσω τους, η μηχανή του σκούρου αυτοκινήτου βρυχήθηκε.

Ακούστηκε ένα φρενάρισμα κι ύστερα ήχος σύγκρουσης. Γαντζωμένη πάνω στον Σιλβέν, η Άλι γύρισε και είδε την Μπε Εμ Βε να χτυπάει ένα μικρότερο αυτοκίνητο πετώντας το έξω από τον δρόμο, σε μια έκταση με αγκαθωτούς θάμνους. Ύστερα ο οδηγός γκάζωσε και κατευθύνθηκε καταπάνω τους.

«Σιλβέν!»

Η ένταση της φωνής της τον έκανε να ρίξει μια φευγαλέα ματιά προς τα πίσω. Βλαστημώντας, ο Σιλβέν έστριψε απότομα

προς τα δεξιά και μπήκε στον στενό χωματόδρομο πλάι στη λεωφόρο. Τα χαλίκια εκτοξεύονταν κάτω από τις ρόδες της μηχανής σαν σφαίρες καθώς διένυαν ολοταχώς τον ανώμαλο δρόμο, για περίπου ένα χιλιόμετρο, προσπερνώντας αυτοκίνητα σαν να ήταν ακινητοποιημένα προτού βγουν επιτέλους σ' έναν πιο στενό, ασφαλτοστρωμένο δρόμο.

Για καλή τους τύχη, ο δρόμος, που είχε τρεις λωρίδες κυκλοφορίας, ήταν σχεδόν άδειος. Ο Σιλβέν επιτάχυνε, παίρνοντας τις στροφές με απίστευτη ταχύτητα. Η Άλι ήξερε ότι θα έπρεπε να φοβάται, αλλά γνώριζε τις δυνατότητές του. Του είχε εμπιστοσύνη ότι δε θα τη σκότωνε.

Συνέχισε να κοιτάζει πίσω από τον ώμο της για το σκούρο αυτοκίνητο, μα αυτό δεν ξαναφάνηκε.

Τότε πρόβαλε μπροστά τους μια επιβλητική σιδερένια πύλη. Δύο γνώριμα σκουρόχρωμα τσιπάκια ήταν σταθμευμένα δεξιά κι αριστερά της σαν φρουροί.

Η πύλη είχε μόλις αρχίσει ν' ανοίγει. Έτσι όπως το απογευματινό φως του ήλιου ξεχυνόταν μέσα από το μαύρο μέταλλο, ολόλαμπρο και διαυγές, φαινόταν λες κι αντίκριζαν τις πύλες του παραδείσου.

Το άνοιγμα δεν ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να χωρέσει η μηχανή, αλλά ο Σιλβέν είχε προφανώς άλλη γνώμη. Οδήγησε προς τα εκεί.

Η Άλι γαντζώθηκε ξανά γύρω από τη μέση του, ενώ μурμούριζε μια προσευχή μέσα από τα δόντια της. Πέρασαν με απόσταση λίγων εκατοστών από τα δύο φύλλα της πύλης και μπήκαν ολισθαίνοντας στο περίκομπο δρομάκι, που πλαισιωνόταν από λουλούδια. Ο Σιλβέν φρέναρε δυνατά, για να μην πέσουν στον τοίχο του σπιτιού. Καθώς σταμάτησαν απότομα, η Άλι τινάχτηκε προς τα μπροστά, κοπανώντας πάνω στην πλάτη του, κι ύστερα κάθισε ξανά βαριά πάνω στη θέση της.

Ο Σιλβέν έσβησε τη μηχανή. Η άξαφνη ησυχία που έπεσε ήταν συγκλονιστική.

Με μια γρήγορη, αθλητική κίνηση, ο Σιλβέν κατέβηκε από τη μηχανή και έτεινε το χέρι του στην Άλι.

«Η πύλη είναι ακόμη ανοιχτή» της είπε. «Είμαστε εκτεθειμένοι εδώ πέρα. Πρέπει να μπούμε μέσα».

Εκείνη ήθελε ν' ακολουθήσει τις υποδείξεις του, μα της φαινόταν αδύνατον να κουνηθεί. Τα γόνατά της ήταν παραλυμένα, το στομάχι της ανακατεμένο.

Ήραγε είχαν βρεθεί τόσο κοντά στον θάνατο άλλη φορά;

«Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να κουνήσω τα πόδια μου» παραδέχτηκε.

Ο Σιλβέν χαμογέλασε ευχαριστημένος, καθώς ακουμπούσε στο τιμόνι της μηχανής σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Αναπτύξαμε μεγάλη ταχύτητα, ε; Είχα προπονητή έναν πρωταθλητή του μοτοκρός. Ήταν όρος του πατέρα μου για να μου αγοράσει τη μηχανή».

Η Άλι καταπολέμησε την παράλογη παρόρμηση να σκάσει στα γέλια. Πώς ήταν τόσο χαλαρός, ενώ παραλίγο να είχαν σκοτωθεί;

Σήκωσε το ένα της πόδι και κατέβηκε από τη μηχανή. Ανέβηκαν τρέχοντας τα σκαλιά προς την είσοδο του σπιτιού.

«Χαίρομαι που σου έθεσε αυτό τον όρο» του είπε με ελαφρώς τρεμάμενη φωνή. «Μ' αρέσει να είμαι ζωντανή».

Αφού πέρασε μήνες σε κρησφύγετα μακριά από την Κιμμέρια Ακαδημία, η Άλι επιστρέφει και βρίσκει το σχολείο σε μεγάλη αναταραχή. Η ατμόσφαιρα μυρίζει μπαρούτι. Η σκιά του Ναθάνιελ, που βρίσκεται πολύ κοντά στο ν' αποκτήσει ό,τι θέλει, πέφτει βαριά παντού γύρω της. Ένας μυστικός εμφύλιος πόλεμος διχάζει την κοινωνικοπολιτική ελίτ της Μεγάλης Βρετανίας και η οικογένεια της Άλι παίζει ρόλο-κλειδί στις εξελίξεις. Και οι δύο πλευρές θέλουν την Άλι με το μέρος τους κι ο Ναθάνιελ θα χρησιμοποιήσει κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο για να τα καταφέρει. Αλλά εκείνη είναι αποφασισμένη να τον πολεμήσει μέχρι τελικής πτώσεως. Οι φίλοι της είναι έτοιμοι να σταθούν στο πλευρό της – ακόμα και να χάσουν τη ζωή τους για χάρη της. Μόνο που, αν τους συμβεί κάτι, η Άλι δε θα το αντέξει.

Η αντίσταση αρχίζει εδώ. Τα πάντα διακυβεύονται. Ο νικητής τα παίρνει όλα...

Το τέταρτο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει πάνω από **1.000.000 αντίτυπα**.

ISBN:978-960-566-971-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6971